

delse både som videnskabelig formidler og som musiker var Samfundet Dansk Kirkesang, som han til stadighed var en af hovedkræfterne i og hvorfra mange af hans arbejder udsprang. Men ikke mindst var Søren en rig kilde til mundtlige informationer om snart sagt alle betydelige skikkelser i de brede kulturelle kredse som han kom i nærmere kontakt med.

Vi, som kendte Søren ikke bare som kollega, men også som en umådeligt generøs og varmhjertet ven, har savnet det, efter at han ikke længere kunne berette sine mange anekdoter og andre detaljer. Og vi vil savne ham selv, så længe vi er i stand til at minde ham.

Bo Marschner

ERIK WIEDEMANN

7.5.1930-2.3.2001

Lektor, dr.phil. Erik Wiedemann døde pludseligt af en hjerneblødning i marts 2001 i en alder af 70 år. Han var den mest originale og indflydelsesrige jazzkritiker og jazzforsker i Danmark i sin levetid. Erik Wiedemann var magister i litteraturvidenskab, og var dermed en typisk repræsentant for den generation af jazzforskere, der ofte ikke havde en musikvidenskabelig uddannelse. Han indledte sin karriere i musikvidenskab på Københavns Universitet i 1972, og var lektor fra 1978 til sin pensionering i 2000.

Erik Wiedemann begyndte at samle plader i 1945 og indledte sin karriere som jazzkritiker i 1948. Han formåede tidligt at fascinere sine læsere og gjorde en stor indsats for at formidle sin opfattelse af jazz som en kunstform. Erik Wiedemann skrev for dagbladet *Information* fra 1951 og indtil sin død. Han skrev bøger fra 1953, artikler med forskningskarakter fra 1957 og arbejdede freelance for Danmarks Radio 1949-76. Den første bog var *Jazzens Hvem-Hvad-Hvor* fra 1953, som han udgav sammen med John Jørgensen og Sven Møller Kristensen. Det var den første skandinaviske håndbog om jazz og inkluderede mere end 700 biografier. Det næste store værk var jazzhistorien *Jazz og jazzfolk*, der udkom i 1958 og stadig imponerer ved en omfattende leksikografisk viden og æstetisk-kritisk refleksion. Hovedværket i hans musikvidenskabelige produktion er disputatsen fra 1982 *Jazz i Danmark i tyverne, trediverne og fyrreerne: en musikkulturel undersøgelse*. Det er en kulturhistorisk fremstilling, der dækker alle sider af den danske jazzscene og dens relationer til amerikansk jazz i denne periode. Efter sin disputats koncentrerede han sin forskning om Duke Ellington og hans musik og blev internationalt anerkendt som en af de førende Ellington-forskere.

Erik Wiedemanns jazzkritik i *Information* er uden sidestykke i Danmark, og den tåler sammenligning med den bedste jazzkritik i Frankrig og Amerika. Hans produktion afspejler hans åbne og fordomsfri – men ikke ukritiske – livssyn. Han har skrevet om så forskellige emner som europæisk og amerikansk litteratur, dansk

og amerikansk jazz fra alle perioder af jazzhistorien, jazzmusikeres brug af marijuana, rockmusik og 'tolvtone-jazz'. Et udvalg af hans avisartikler udkom i 2001 under titlen *Jazzen i blodet*.

Wiedemann var i 1956 medstifter af Den Danske Jazzkreds, og han var senere involveret i kulturpolitik som medlem af Statens Musikråd i to perioder (1976–83). Han var også medlem af den internationale komité til uddeling af Jazzpar-prisen.

Erik Wiedemanns død er et stort tab for dansk jazzforskning og i det hele taget for dansk jazzkultur, for han nød også stor respekt uden for akademiske kredse.

Fabian Holt